

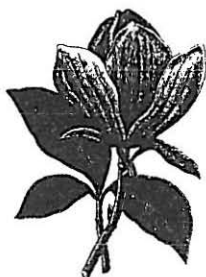
Rozhovory se životem

23

OBSAH

1. Kdy, kam-----	5
2. Pomoc přírodních bytostí-----	11
3. Duše květin-----	17
4. Usínání-----	20
5. Fyzikální medialita-----	23

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*„Bůh existuje pro každého, kdo Ho potřebuje.
Každou milí, kterou jsem ušel na cestě svého života,
modlil jsem se k Bohu v úzkosti a chvění, v důvěře
a otevřenosti.*

*On nemůže být vymyšlen, může být pouze žit. Ne-
vytvářím si Ho, vím, že jsem v Něm, že jsem Jím.“*

A. Larsen: „Kámen mudrců“

Kdy, kam...?

Nejsilnějším nepřítelem člověka je strach. Jestliže proti němu nebojujeme, otevírá síla jeho energií cestu působení negativním silám a přitahuje to, čeho se obáváme.

Všem lidem bez rozdílu je společný strach ze smrti, z odchodu do neznáma, opředěného různými domněnkami, mylnými naukami a představami, které přijímáme ochotněji než pravdu samotnou. Pravděpodobně proto, že většina lidí si nedovede život po smrti představit. Buď jeho existenci zamítáme nebo přejímáme konfesionální domněnky, že po smrti budeme spát a čekat na pozouny, až nás vzbudí z posmrtného spánku. Mnozí jsou opět přesvědčeni, že smrt je konec, vykoupení z životních problémů, bolestí a utrpení. Žádná z těchto představ však není pravdivá.

Posmrtný život je životem pohybu, činnosti, poznávání a učení, životem harmonie, lásky a míru všech duší, schopných tyto pocity přijímat a vysílat.

Fyzické tělo zaniká smrtí, ale primární složkou života je věčný, nesmrtelný duch, který se po smrti hmotného těla vrací do nadzemských sfér, odkud se do těla člověka inkarnoal.

Hodinu smrti si přináší každý z nás již při zrození, ale můžeme ji nesprávným způsobem života, hazardováním nebo sebevraždou změnit.

Jestliže se duše člověka zatěžuje na zemi tak, že je ohrožen její další vývoj nebo vývoj spolužijících, může být odvolána z pozemského života již před dobou zákonité smrti.

Pozemský život však může být i o mnoho let prodloužen těm, kteří plní dobro, lásky a pomoci slouží svým bližním, dodržují Božské zákony a jsou příkladem pro ostatní.

Duch a jeho obal, duše, jsou nedělitelnou jednotkou, která si zachovává svoji identitu i v nadzemí, kam se po smrti vrací. Mnozí zemřelí nevnímají ztrátu svého fyzického těla a cítí se i po smrti, v těle fluidálním, dále člověkem se všemi jeho slabostmi a sklony.

Při smrti jsme doprovázeni neviditelnými pomocníky, tak zvanými *anděli smrti*, kteří nám pomáhají při přechodu do nadzemské dimenze. Astrální tělo je pomalu uvolňováno od těla fyzického a umírající je schopen vnímat jevy reality pozemské, ale i nadzemské. V jedné ze svých četných studií popisuje Joe Snell (1985) výstup astrálního těla z těla fyzického:

„U každého umírajícího jsem pozoroval, jak z jeho těla vystupoval hned po smrti mlžný sloup. Přejímal stále více tvar postavy zemřelého, jakoby zabalené průsvitným světlým závojem. Nemožu zapomenout ani výraz obličeje mnoha umírajících. Výraz plný blaženosti a radosti, výraz, ve kterém nezůstalo nic z dřívějšího utrpení a předsmrtného boje.“

Vědci Parapsychologického institutu univerzity Duke v Durbanu, profesor Mac Dougall a J. B. Rhine dokázali, že smrtí uvolněné astrální tělo má i svoji hmotu. Zkonstruovali pro umírající pacienty lůžko s přesnou váhou, která byla schopna s miligramovou přesností zachytit posmrtnou změnu váhy jejich těla. V okamžiku smrti ukázaly přístroje s velkou přesností u zemřelých, po výstupu Snellem nazývaného „mlžného sloupu“, ztrátu osmi gramů původní váhy.

Mnozí přijímají smrt jako oprostění od životních problémů, slabostí a starostí. Není tomu tak! Všechny naše vlastnosti, pocity a prožitky si po smrti odnášíme do nadzemí. Duše do sebe uzavírá při smrti síly ódu fyzického těla a zůstává zatížena nebo obohacena méně dobrými či dobrými vlastnostmi, které ji na zemi provázely. Jen na vůli a snaze člověka po pročišťování během pozemského života závisí možnost oprostít se z nedobrého působení lidských slabostí na zemi i v nadzemí. Kdo žil na zemi dobrem, láskou, službou bližním a snažil se plnit Božské zákony, přechází po smrti do sféry, jejíž krása, harmonie a vnitřní blaženost nechává zapomenout všechny pozemské útrapy. Ten, kdo činil opak, musí se učit svoje nedostatky zvládnout a přeměnit ve sférách méně příjemných.

Téměř vždy přicházejí zemřelému vstříc dříve odešli rodinní příslušníci a přátelé.

Murphy: „Před krátkým časem jsem navštívil známého, který umíral na rakovinu. Byl plně při smyslech, když začal hovořit se svými zemřelými rodiči: „Moji drazí, přišli jste mě odvést? Jsem rád, půjdu s vámi. Ale proč je John v Indii? Jsem šťastný...“ Manželka umírajícího byla těmito slovy velmi překvapena, ale přítomnost syna Johna v Indii pokládala za nemožnou. Krátce nato dostala zprávu, že syn John byl před tím, než otec umíral, povolán do Indie.“

Posmrtný vývoj duše je závislý na jejích etických hodnotách a na vůli přijít svému Tvůrci a tím své blaženosti blíž, na tom, nakolik je ochotna dalšího poznávání, pokory, lásky, odpuštění, služby bližnímu, plnění daných úkolů a podobně.

Nejprve však musí být odvedena do sféry, do které svým vývojovým stupněm náleží. Ale mnohé duše se po smrti těla nenechávají odvést, protože si nejsou, jak už bylo řečeno, vědomy své pozemské smrti. Ty, které odmítaly víru v Boha a posmrtný život, se často vracejí do svých dřívějších životních prostorů na zemi v domněnku, že stále ještě žijí jako člověk. Rozzlobení tím, že s nimi nikdo nemluví, že jejich místo v zaměstnání je obsazeno, že je rodinní příslušníci pomíjejí a podobně, hledají otevřenou auru člověka, do níž se usazují a vyživují se z jeho hmotnými smysly přijímaných pocitů a požitků.

Velmi často k tomu dochází u pijáků a jedinců posedlých různými žádostivostmi a nectnostmi. Jejich duše ztrácí svoji individualitu, cizí duši obsazený jedinec myslí, mluví a jedná tak, jak to vyžaduje duše, zahnížděná v jeho auře. Lidé, kteří nadměru holdují alkoholu, požívačností všeho druhu, nadměrným tělesným požitkům, nebývají sami.

Smrt neřeší závislost člověka na jeho hmotných ziscích, tělesných požitcích a žádostivostech během jeho uplynulého života. Duše si je odnáší do záhrobí, kde je cítí ještě intenzivněji a bolestněji. (Rozhovory č. 22, str. 15, „Vyprávění sebevraha“)

Duše, neblokovaná nevírou v Boha a posmrtný život, duše odcházející s bohatou úrodou dobrých skutků a lásky, smířeny se všemi, jsou schopny poznat změnu svého životního stavu a ne-

chávací se odvést do dimenze odpovídající stupni jejich duchovního vývoje.

Mnohé z nich se po smrti přicházejí rozloučit se svými milovanými. Ti, jestliže to jejich vývojový stupeň dovoluje, pomáhají pozůstalým společně s jejich duchovními průvodci nejen v životních těžkostech, ale i nalézt cestu k Bohu a dobru, které jim zajišťují šťastný posmrtný život. Často se s nimi setkáváme ve spánku, po uvolnění astrálního těla z těla hmotného.

Lidé, kteří žili na zemi nedobrým životem, poškozovali nejen své bližní, ale i životy přírody, přenášejí svoje skutky, myšlenky a pocity do nadzemí a prožívají je s takovou silou, že jsou pro ně neotřesitelnou realitou. Žijí v nízkých sférách, blízkých zemi, společně s ostatními zatíženými dušemi, což je pro ně cennou školou poznání. Zde prožívají strach a hrůzu, kterou jednou sami vzbuzovali. Hledají únik z těchto prostorů, což je možné jen poznáním sama sebe a bojem proti vlastním slabostem. Jejich odstranění trvá velmi dlouho. Pomocí jsou další inkarnace a vyrovnávání karmy, až je duše schopná poznání dobra, zla a života lásky.

Mladé zemřelé matky se setkávají každou noc se svým dítětem, pomáhají v jeho výchově, těší je a sílí. Dítě si tento stav v denním životě neuvědomuje, ale jeho vnitřní pocity neznají hrůzu ze smrti, tak jako je tomu u dospělých. Ne proto, že dítě nemá zkušenosti a není si schopno význam ztráty milované matky uvědomit, spíše proto, že je schopno vnitřně přijímat a prožívat její další existenci.

Americká dětská psychologka Dr. Karen Moore na univerzitě v Missouri uvádí následující příklad:

„Pětiletá Ashley přežila v roce 1996 při společném výletu s rodiči těžkou nehodu, při níž rodiče zahynuli. Ashley se probudila po třech hodinách z klinického spánku a věděla přesně, že maminka a tatínek jsou mrtví. Vyprávěla, jak se společně vznášeli nad rozbitým autem. Náhle jim přišly naproti krásné, zářící bytosti, které odvedly maminku a tatínka a ji poslaly zpět na zem. Maminka ji naposledy obejmula, mávala jí při odchodu a slíbila jí, že se každý den ve spánku uvidí.“

Malá Ashley nebyla smutná, neplakala. Ví, že rodiče jsou stále s ní. Žije u babičky a odmítá jít na hřbitov ke brobu rodičů: „Maminka a tatínek tam stejně nejsou, proč tam mám chodit?“

Posmrtné tělo je tvořeno průsvitnými fluidálními substancemi. Zpočátku odpovídá jeho forma plně formě bývalého těla fyzického, je však větší. Po určité, poměrně krátké době, přibližně za dva až tři týdny po smrti dojde k ustálené formě fluidálního těla, které vyzařuje buď krásné světlé barvy nebo přijímá tmavé, šedé až černé odstíny a odpuzuje svým vzezřením. Rozhodující jsou duši dosažené morální hodnoty, její vývojový stupeň. Čím výše stoupá, tím vyšší, čistší a krásnější vyzařování barev a světla ji obklopuje.

Tělesné následky amputací, úrazů a nemocí fluidální tělo nezná. Kdo žil na zemi jako slepec nebo trpěl znetvořeným tělem, získává po smrti opět zdravé tělo. Duševně postižení získávají plnou sílu normálního myšlení a reakcí. Kdo zemřel slabý, nemocný, trpěl stářím a tělesnými slabostmi, získává opět plnou vitalitu a mladistvé vzezření. Jen hluboké duševní rány a jizvy zůstávají otevřeny a vyžadují čas a vůli k zahojení.

Chemické preparáty, léky a terapie, působení nikotinu, drog, sexuální posedlost a požitkářství všeho druhu, porušují nejen tělesnou, ale i duševní strukturu člověka. Postižená duše musí nejprve projít očišťovacím procesem v nebeských prostorech, které bychom asi nazvali přírodním sanatoriem.

Často brání přicházejícím duším na cestě k dalšímu vývoji jejich způsob myšlení a cítění, které si sebou přinášejí z pozemského života.

V nadzemí nemůže žádná duše zakrýt to, co cítí a myslí. Její myšlenky a pocity se okamžitě projevují navenek formou barevného a světelného vyzařování, nemůže je před nikým skrýt a zapírat. Tomu není člověk na zemi zvyklý a všechny nedobré návyky jsou po smrti pro jeho duši velkou zátěží. Každá lež a výmluva, každá nedobrá myšlenka a cítění jsou okamžitě zjevné ve formě energetického vyzařování barev, vůní či zápachu a intenzitou světla, které duši obklopuje.

Bojujte již na zemi proti pokrytectví, lži, neupřímnosti a dalším nedobрым návykům. Tím si ušetříte dlouhou dobu pročišťování duše v nižších astrálních sférách.

K pohybu v nadzemských prostorech dochází působením vlastní vůle bytosti, působením energie jejího ducha. Stačí jediná myšlenka, jediné rozhodnutí a duše se ocitá ve zvoleném prostoru.

Všechny materiální překážky, které není člověk schopen zdolat, nejsou pro duše zemřelých problémem. Procházejí pevnou stěnou jako mlhou, vše je pro ně průhledné, ale nedokáží se dorozumět s každým člověkem. Většina lidí je nevidí, pokud nedojde k jejich materializaci. Výjimku činí senzitivní jedinci a média.

Celý život máme čas učit se poznávat pozemský život ve světle kosmického dění a jeho zákonitostí, vnímat zrození a smrt jako pouhou přeměnu životních prostorů a pomoc ve stoupání naší vývojové spirály ke spojení s životem, z Něhož jsme vyšli.

Strach ze smrti ovládá jen toho, kdo neschopen pohledu za hranice hmoty zůstává jejím otrokem. Kdo věří a hledá vyšší poznání, nezná strach a nejistotu života a smrti. Je posilován a veden silou svého nesmrtelného ducha, součástí nejvyšší kosmické inteligence, kterou nazýváme Bůh. Každý čistý život a jeho odchod nás k Němu přibližuje stále víc. A to je cílem všech životů univerza.

*Neboňte se za senzacemi, nehledejte Boha v slovech, činech a knihách, které jsou zaměřeny na výdělek a slávu.
Boha najdete jen v prostých skutcích a slovech. Čím vyšší je
jeho poznání, tím tišší a nenápadnější je i člověk sám.*

Anthony de Mello

Pomoc přírodních bytostí člověku

Veškerý vesmír je uzavřen v nitru člověka, v jeho nesmrtelném duchu. Proto je schopen odhalit a poznat záhady a skrytá tajemství kosmu.

Hermes Trismegist

Celé univerzum je jeden jediný organismus, celek, v němž žijí miliony malých celků, organismů. Všechny spojuje dohromady životní síla jejich Tvůrce. Každý jednotlivý život bez rozdílu vývojového stupně a jemu odpovídající tělesné formy je Jím zákonitě veden, podporován ve svém růstu a plnění úkolů. Spojení s životodárným duchem Nejvyššího mu zajišťuje světlo a sílu k rozpuku nových životů, které by měl respektovat a potkávat s láskou a vzájemnou pomocí. Jsou jeho níže vyvinutými bratry.

Vývojově nejvýše stojící životní formou je člověk, jediný nositel ducha. Níže stojící životní formy zvířat a rostlin mají pouze duši, společnou jednotlivým rasám a druhům.

Vedoucí silou ve vývoji zvířat a rostlin na zemi jsou většinou lidstva neviditelné přírodní bytosti. Ve svém působení podléhají čtyřem přírodním elementům: zemi, vzduchu, vodě a ohni.

Kristus - vládce všech přírodních oblastí

Mesiáši - kontrolují aktivitu všech přírodních elementů země, vody, ohně a vzduchu

Erzdevas - vedoucí všech přírodních bytostí

Devas - vedoucí jednotlivých ras a druhů zvířat, rostlin a minerálů

Přírodní bytosti jsou činné nejen na povrchu, ale i v hloubce země, ve vodě, ve vzduchu, v oblacích a řídí veškerý pořádek, vývoj a růst přírody podle zákonů, daných jejich Tvůrcem.

V mnohém se podobají člověku, který je není schopen svými hmotnými smysly vnímat a proto potlačuje jejich existenci slovem „bujná fantazie“. Člověk současné doby se cítí tisíciletým poznatkům předků vysoko nadřazen a uznává většinou jen pravdu vlastní.

Přírodní věda je sice schopna objevovat „stavební plány a kauzality“ přírody, ale není schopna objevit jejich stavitele a aktivisty jejich životních forem, tvoření krystalů, genů a podobně. Je schopna poznat pomocí empirie jen síly a substance existující, ale ne jejich pramen.

Přírodní bytosti mají jemné, průsvitné tělo, vytvořené ze zhmotněných přírodních sil. Jeho forma odpovídá životním druhům, které provázejí. Po ukončení svého života, který může trvat krátké okamžiky, ale i dny, měsíce a dlouhé roky, se jejich tělo rozplyne a vrací k Zemi. Cílem jejich života je dosažení vyššího vývojového stupně - deva, erzdeva...

Devas a o stupeň výš nadřazené erzdevas se odlišují od jim podřízených ras a druhů zvířat i rostlin velikostí a vyzařováním silného, různými barvami zářícího světla. Ochraňují, provázejí a ve smyslu kosmického pořádku vedou své svěřence k plnění daných úkolů. Službou přírodě a člověku získávají síly, které bychom nazvali ctnostmi. Zajišťují jím další vývojový růst. Vedoucí silou života všech přírodních bytostí je láska, pokora a oddanost Tvůrci, oddanost a láska k matce přírodě, ale i k člověku. Nejsou vázány na čas a prostor. Jsou spojeny s oběma životními dimenzemi: se zemí i nadzemím. Jejich životním prostředím je země, vzduch, oheň a voda.

Ve spolupráci s duchovním pomocníkem člověka jsou přírodní síly často pomocníkem nebo záchrancem lidí v nebezpečných životních situacích.

Z knihy Erhard Bätzner: „Přírodní bytosti“, nakladatelství Drei Eichen, Mnichov 1930:

„V malé alpské vesničce vyrůstal chlapec, jehož láska k přírodě mu již v dětství umožnila vnímat skřítky, víly, devas a erzdevas, s nimiž se brzy spřátelil. Celé hodiny a dny strávil v jejich blízkosti při společných hrách a vyprávění.

Seznamovali ho se vzácnými bylinami, učili ho poznávat život zvířat a stromů, mnohdy ho přivedli k srnkám, zajícům, liškám, veverkám, koním, lasičkám, křečkům a jiným zvířatům. Zvířata nemají před skřítky strach a nebála se ani dítěte, které jim při-

vedli. Nechala se bladit a důvěřivě vkládala hlavu do jeho rukou. V celém lese neexistoval pták, se kterým by se chlapec nedorozuměl, i jedovatá zmiže si s ním brála, bez nebezpečí uštknutí. Těžší bylo pro chlapce soužití s vlastní rodinou a ostatními lidmi. Mnozí ho považovali za dítě s mimořádně vyvinutou fantazií, ale byli i takoví, kteří mu vytykali, že si vymýšlí, lže a brozili mu tresty, jestliže své chování nezmění. Tento vztah dospělých k dítěti se však časem měnil vlivem splněných předpovědí a varování, které mu neviditelní přátelé předávali nejen pro něho samotného, ale i pro ty, kteří na ně nevěřili.

Mladému chlapci stáli jeho neviditelní průvodci stále po boku, varovali ho, pomáhali mu radou. Často v noci, když nemohl usnout, seděli u něho na posteli, vyprávěli mu krásné povídky, hladili ho, prosili ho o věrnost a lásku ke zvířatům, stromům a květinám, vedli ho ke ctnostem, lidstvu tak cizím.

Věrně doprovázeli svého lidského kamaráda, když musel opustit domov za účelem dalšího vzdělávání a přípravy na praktický život. Provázeli ho i ve válce, zajišťovali mu ochranu, hladili a hojili jeho rány a několikrát mu včasným varováním zachránili život. O tomto bohatství, které ho celý život provázelo, vyprávěl chlapec i jako dospělý muž, proslulý svým charismatickým zaměřením, inteligencí, morální čistotou a láskou ke všem životům, ve svých přednáškách o životě přírody.

V každém domě, mimo velkých blučných míst a měst, se shromažďují často neviditelné přírodní bytosti jako ochránci domů, jejichž obyvatelé provázejí mnohdy celé generace.

Dotyčný chlapec pozoroval, že z domů a míst, kde docházelo k hádkám, rozporům, k holdování alkoholu, drogám nebo zdůrazněným tělesným naružlivostem, ale i z míst, kde byla zabíjena zvířata, s velkým zděšením a nářkem všechny přírodní bytosti prchaly. Mnohdy bloudily týdny a měsíce kolem „svého domu“ a vrátily se teprve tehdy, přišla-li nová mladá zvířata, která potřebovala jejich pomoc. Jestliže se nedobrá vibrace domu nezměnila, odešly opět po splnění svého úkolu pryč.

„Na úzké horské silnici si hrál před domem rodičů malý chlapec a byl do hry tak hluboce zabrán, že nepozoroval, že stojí se svým vozíčkem uprostřed silnice, po níž se velkou rychlostí blížilo ná-

kladní auto. Jeho matka vnímala s hrůzou otevřeným oknem nebezpečnou situaci. Náhle zpozorovala velkou skupiny malých skřítků, kteří strhli dítě tak, aby padlo na okraj silnice a skulilo se po mírném svahu banketu dále od silnice, na které se se strany na stranu pohybovalo nezvládnuté vozidlo.

Skřítci hladili na zemi ležící dítě, smáli se s ním, tančili před jeho očima, aby v něm uvolnili úlekem vyvolané strnutí. Po krátké době se chlapeček rozběhl přicházející matce vstříc a vyprávěl jí, co i ona sama viděla.“

„Sedmiletý chlapec, který si často brál a rozmlouval se skřítky a vílami, měl koupit v blízkém obchodě chléb. Během cesty však ztratil peněženku s penězi a vrátil se s pláčem domů. Rodiče mu vytýkali, že nedával na peníze pozor a poslali ho ztracenou peněženku hledat.

S pláčem probledal chlapec celý úsek cesty, kterou procházel, ale nic nenašel. Smutný sedl si na okraj cesty. Náhle k němu přišlo asi dvacet skřítků, těšili ho, utírali mu slzy a volali o pomoc ke svému vůdci. Velký, krásný, zářící skřítek přišel a řekl chlapci, aby šel do sousedního domu, kde žije mladý muž, který našel jeho peníze.

Chlapec šel do označeného domu a když přesně popsal ztracenou peněženku a její obsah, dostal ji zpátky. Celou dobu, až domů, ho provázeli radující se a tančící skřítkové.

Doma jejich pomoci nikdo nevěřil. Obvinili chlapce, že si vymýšlí výmluvy a lže, ale skřítci těšili smutného přítele, zpívali mu veselé písně, vypravovali radostné povídky, až uklidněný usnul.“

„Mladý, citlivý muž pozoroval již dlouhou dobu slepého koně, který byl stále doprovázen množstvím malých skřítků. Vodili ho při práci a zůstávali s ním i ve stáji. Jediné, co je přimělo k útěku, bylo zlostné nadávání a brutalita čeledína, které uvolňovaly tak silné negativní energie, že je skřítci nebyli schopni snést. Svého přítele však neopustili. Jakmile se čeledín vzdálil, vrátili se zpět, pomáhali svému příteli v jeho těžké práci, varovali ho před nebezpečím a nabrazovali mu ztracený zrak.“

„Patnáctiletý chlapec se vracel z návštěvy rodičů zpět do města, kde pracoval jako učeň v obchodě s nářadím. Blížila se noc a proto si chtěl zkrátit cestu přes hluboký les. V polovině cesty mu

přišli vstříc dva strach vzbuzující muži. Zastavili ho a vyžadovali od něho peníze a jídlo, které mu maminka připravila na příští den.

Chlapec se bál, ale viděl, jak se kolem něho postavilo v kruhu nejméně dvacet skřítků. Jejich vedoucí mu položil ruce na ramena a nechával do něho vtékat sílu, aby zůstal klidný.

I kolem násilníků se shromáždilo mnoho skřítků a jiných přírodních bytostí. Chtěli je donutit k odchodu.

Obrožený chlapec hovořil klidně a rozvážně, snažil se vysvětlit obrožujícím ho mužům jejich nedobré jednání, až ho po krátké době s proklínáním a nadávkami nechali jít dál.

Radostí zářící skřítkové provázeli chlapce až do jeho domova, zůstali přes noc s ním, aby ho uklidnili a zbavili strachu.“

„Silně frekventovanou ulicí malého města jel velikou rychlostí cyklista a zabočil do postranní ulice, kde se ocitl přímo proti blížícímu vozu, taženému koňmi. V důsledku prudkého zabrzdění padl a zůstal ležet mezi nohama koní. Ještě než došlo k pádu, postavilo se proti němu několik skřítků, tvořících ochrannou stěnu. Jiní hladili a chlácholili koně, snažili se je udržet v klidu, aby nezranili ležícího člověka.

Nikdo z mnoha pomocníků, ani vozka sám, si nedovedli vysvětlit klid zvířat, která blazená a uklidňována skřítky stála beze strachu a pohybu na místě.“

Z knihy Phillip Schofield: „Neuvěřitelné příhody“, nakladatelství Bechtermünz, Augsburg 1999:

„V roce 1970 navštívila šestiletá Elmira Godaytová svoji babičku v Ázerbájdžánu. Při cestě domů zabloudila a celé tři týdny to trvalo, než ji rodiče a pomocníci našli v hlubokém lese. Seděla vysílená, ale klidná a spokojená pod starým stromem.

Vyprávěla svým záchrancům, že celé dny ji provázeli mladí vlci a různá lesní zvířata, hrála si s ní, těšili ji, dovedli ji vždy k místům, kde našla nádherné lesní plody a čistou vodu, aby netrpěla hladem. Co ji nejvíce těšilo, že rozuměla, co ji chtěli sdělit.“

Podobný případ líčily i v roce 1978 četné ázerbájdžánské noviny: „Třiletá Mekhriban Ibragimov žila v blízkosti Kaspického mo-

ře. Jednoho dne si brála v hluboké propasti, naplněné sněhem, se svými skřítky a s mladými vlčaty. Šestnáct hodin trvalo, než ji rodiče našli zdravou a veselou. Vyprávěla s radostí o svých zážitcích se starou vlčicí, která ji láskyplně olizovala obličej a zabívala ji, aby se nenachladila.“

Všichni jistě znáte postavu Maugliho od Rudyarda Kiplinga. Není produktem jen jeho spisovatelské fantazie. Během staletí byla dokázána reálná existence mnoha v přírodě divoce žijících dětí, přijatých zvířecími rodinami za své členy.

První případ je znám z roku 1344 a až do roku 1961 bylo nalezeno v přírodě mezi opicemi, vlky, medvědy, leopardy, pardály a gazelami 53 dětí, které se chovaly a živily tak jako zvířata, která se stala jejich rodinou.

Jak vysoko stojí mnohé zvíře ve svém vztahu k cizím životům nad některými lidmi! Celá příroda plní poslání bratrského životního celku, vzájemné lásky a pomoci, ale člověk si ho není vždy vědom.

Po skončení těchto vypravování si dovedu dobře představit vaše myšlenky a pochybnosti. Pro podobné „zázraky“ najdeme vždy vysvětlení, abychom si nemuseli přiznat vlastní vnitřní slepotu. Kdo si tuto pravdu zavčas uvědomí, začne se učit poznávat životy a jejich zákonitosti v rámci obou životních dimenzí. Většina z nás přijímá přírodu jen rozumovým vědomím, omezeným na materiální procesy a pravdy přijímané pomocí hmotných smyslů. Rozumové vědomí však není schopné pojmout ani desetinu potenciálu vnímaného duší.

Přijímejte přírodu duší a jejím vědomím, nechte rozzářit její krásu a sílu v srdci, abyste poznali smysl životů jako celek v celku, jehož existence a vývoj jsou možné jen vzájemnou pomocí, porozuměním pro společné úkoly a láskou, ale i pokorou, vděčností a oddaností jeho Tvůrci.

Všichni pocházíme z jeho lásky, udržováni Jeho silou a Jím danými zákony.

Všechno, co je proti božskému pořádku, postrádá harmonii a vnitřní mír, ale i schopnost růstu a dalšího vývoje.

Duše květin

Vím, že je málo těch, kteří na duše přírody věří, ale ony existují, i bez víry člověka. Každá jednotlivá květinka je malým zářícím sluníčkem, které vyzařuje do kosmu a k lidem energii barev a vůni, oblažuje je krásou svých forem a pomáhá jim cennými životními substancemi udržet zdraví a duševní harmonii.

Květiny stejného druhu tvoří dohromady společnou duši. Jejich posláním je růst, vývoj semen, obohacování kosmu uvolňovanými energiemi a substancemi, vytvářenými v jejich těle, služba všem životům přírody a lidem. Po skončení jejich úkolu, ale i tehdy, je-li před vyměřenou dobou jejich život zničen, vrací se vědomí jednotlivých květin zpět do společné duše, kde jsou shromažďovány všechny zkušenosti a poznatky jejich uplynulého života a slouží všem k dalšímu společnému vývoji.

Cílem každé jednotlivé rostlinky je stát se dokonalou rostlinou duší, devou.

Devas jsou stavitelé a udržovatelé přírody, ale i nositelé různých ctností. Jsou větší než jim podřízené přírodní bytosti a jejich průsvitné jemné tělo vyzařuje nádherné barvy. Jednotliví devas se soustřeďují na určitou ctnost; na lásku, sílu, vytrvalost, trpělivost a podobně.

Deva lásky naplňuje zahradu a přírodu hojivými substancemi a energiemi, přijímanými všemi přírodními životy, ale i člověkem. Energie a nádhera barev, vůně a téměř dokonalá krása forem působí na čakry, energetická centra člověka a posilují jeho duši i tělo. Někteří devas přenášejí na rostliny a lidi energii hvězd a regulují sílu kosmického záření. Všichni dohromady jsou nositeli kreativní inteligence, generátory různých energií, světla a sil.

Pročišťují a regenerují přírodu, řídí růst jednotlivých druhů rostlin, kontrolují vývoj a hodnotu substancí v rostlinném těle a ovládají síly všech přírodních elementů, s nimiž spolupracují. Devas stojí mimo zemskou polaritu a pociťují všechen život jako navzájem se doplňující celek, kterému s nadšením, oddaností a láskou slouží.

Necháte-li v tichém vnitřním soustředění na sebe působit krásu i jedné jediné květiny, pocítíte v ní manifestovanou božskou sílu, lásku, harmonii, osvěžení a oblažení.

Devas milují světlo a s povděkem přijímají každou světlou, láskyplnou myšlenku člověka jako sílu pro sebe sama, ale i jako životodárnou energii pro ostatní rostliny. Jsou stavitelé přírody. Jejich energetické proudy pronikají hloubkou země a stoupají kosmem až do mentální sféry. Jsou schopni číst myšlenky lidí, těší a sílí je v jejich smutku, při únavě a bolestech. I ve spánku se s námi spojují a předávají nám potřebné síly. Jejich láska ke všem a ke všemu je hřejícím sluncem, které ani člověk svým bezohledným zraňováním a vykořisťováním přírody nemůže zničit. Plní oddaně, věrně a s radostí úkol daný jím Tvůrcem, bez reptání a nároků.

Výše vyvinuté duše jsou i neviditelní obyvatelé starých stromů. Mnohé jsou učiteli rostlinných duší a pomocníky lidí, kteří hledají v přírodě nevědomě pomoc.

Spisovatel Sterneder psal před více jak třiceti lety Anneli von Heyl:

„Neměli bychom jít bez pozdravu a díky kolem žádného starého stromu. V něm žijící duše jsou již staletí staré, plné moudrosti. Položte hlavu pevně na jeho kmen, obejměte ho, aby k vám mohla proudit jeho láska, moudrost a pomoc. Může se stát, že se naučíte vnímat nejen jeho sílu, ale i slova.“

„Při stavbě silnice z Kampaly do Fort Portale pod horou Ruvenzori (5125 m) v Ugandě měl být poražen starý, asi šedesát metrů vysoký strom, který sloužil dlouhá léta jako léčivé, posvátné místo. Jeden z domorodců usekl první větev a náhle slyšeli všichni zúčastnění ze stromu vycházející jasná slova: „Moje smrt je i smrt tobo, kdo mne zabíjí!“

Protože ostatní pracovníci odmítli strom porazit, přivolal stavitel cizí pomocníky. Při jízdě k místu, kde stál strom, havarovalo jejich auto. Tři mrtví, tři těžce zranění. Jen stavbyvedoucí zůstal nezraněn a rozhodl se, že strom porazí sám. Při prvním zaseknutí sklouzla sekyra po hladké kůře stromu. Při druhé ráně se

uvolnilo topůrko, sekyra se s plnou silou zasekla do hlavy stavitele a rozpoltila mu lebku.

Strom zůstal stát, silnice byla postavena o několik metrů dále.“

Willy Schrödter: „Tajemství rostlin.“

Na celé zemi není mnoho lidí, kteří chápou a vnímají přírodu jako součást božského životního celku, bez něhož by byla naše planeta odsouzena k zániku.

Touhou po moci a bohatství je chamtivostí provázené lidstvo slepé a hluché vůči její lásce, trpělivosti, darům, ale i vůči jejímu pláči a volání.

Nemusíme věřit na neviditelný život přírody, jestliže jsme k této víře ještě nedorostli, ale nezpůsobujme ji vědomě bolest a rány. Jestliže se každý z nás začne učit vnímat přírodu jako živitele, bratra, otce, matku, rodinu, která nás vybavuje nutnými životními podmínkami a životní silou, změní se i náš poměr k ní.

Až budete příště procházet naší nádhernou krajinou, která právě v době podzimu nejsilněji vydechuje svoje mystické kouzlo a sílu, prostě slovy:

„Pane, dej mi sílu, abych ji měl stejně rád jako sám sebe!“

„Lidé přijímají svět obráceně. Hmota, která je iluzorní, je vnímána jako skutečná.

Duch, jenž je skutečný, není vnímán vůbec.“

E. Tomáš

Usínání

Stále znovu se setkávám s otázkami o nespavosti a potížích s usínáním. Jsou velmi rozšířenou zátěží. Většinou proto, že nejsme schopni přejít z chaosu denních zážitků, problémů, mnohdy přebujelých starostí a egoistických nároků k vnitřnímu uklidnění a tělesnému uvolnění.

Před spánkem je nutná vnitřní a vnější harmonie, klid, ticho a vůle potlačit myšlenky na vše, co jsme během uplynulého dne nestačili udělat nebo udělali, stejně jako strach před tím, co nás čeká zítra a podobně. Rekonstrukce během dne prošlých nesvárů se spolužijícími, neúspěchů, starostí, je nutno odsunout a zapomenout. Během spánku můžeme úspěšně řešit všechny životní problémy s pomocí duchovního průvodce, jestliže ho před usnutím o tuto pomoc požádáme.

Máme-li před spánkem strach a fixní představu, že „stejně neusneme“, podléháme autosugesci, jejíž síla všechny snahy o usínání potlačuje.

Začátkem posilujícího spánku je tělesné uvolnění. Zůstáváme ležet s pocitem, že naše tělo je zcela bezvládné, neschopné pohybu. Neustále odsunujeme myšlenky, které na nás dorážejí. Dýcháme zhluboka a pravidelně. Převedeme svoje vědomí do nohou, které unavené, těžké, bezvládné, nejsou schopné pohybu.

Představujeme si živě, jak je teplý proud světla zahaluje a stoupá od nohou vzhůru do celého těla. Na místech nebo v orgánech, které nám způsobují těžkosti, ho zadržíme a zahálíme jeho teplem a světlem bolavá místa.

Během této představy necháme vědomím procházet stále se opakující slova: Jsem unaven... klidný... harmonie... mír... Rozhodujícím pomocníkem je síla této představy, která musí dosáhnout v podvědomí centra pro uvolnění těla.

Učíme se cítit a vnímat barevné nuance ticha. Posloucháme soustředěně ticho... ticho... ticho... Jeho krása a síla se nám rozvíjí před očima v nádherných fialových nuancích, od nejsilnějšího až k nejjemnějšímu odstínu. Prochází celým tělem, jež

bezvzádně spočívá na lůžku. Vibrace fialových odstínů působí uklidňujícím dojmem na nervová centra a dráhy těla, přepóluje negativní vibrační pole, vytvářená v našem podvědomí strachem, že „zase neusnu“, zesiluje pocit tíhy a únavy, které vyvolávají spánek.

Kdo má před spánkem potíže s vnitřním uvolněním, získá pomoc následujícím cvičením:

Vleže, tělo uvolněné, představujeme si žlutý kruh s modrým středem. Pomalým, hlubokým, vědomým dýcháním vydechujeme do žlutého kruhu všechn neklid a to, co nás oddaluje od spánku.

Ve druhé fázi fixujeme modrý střed kruhu s pomocí „třetího oka“ (prohloubenina mezi obočím) tak dlouho, až je stále větší a zakryje kruh žlutý. Projdeme zvětšeným modrým kruhem, cítíme, jak nás omývá a vrátíme se zpět. Modrá barva harmonizuje duševní energie a uklidňuje nás.

Jsou-li tato cvičení prováděna vědomě, vytrvale a soustředěně, mají vždy úspěch. Ten, kdo jejich účinek necítí, musí hledat chybu u sebe sama, v nedostatečné trpělivosti, vytrvalosti a vůli bojovat proti podvědomým stále znovu oživovaným myšlenkám a pocitům.

Spánek je přechod astrálního těla lidské aury do nadzemských dimenzí, kde je duševní struktura člověka pročišťována a posilována. Tento stav je přenášen pomocí éterického těla na tělo fyzické. I ono je ve spánku pročišťováno a posilováno kosmickou životní silou.

Každý nový den začíná podvečerem dne uplynulého. Znovu připomínám, jak důležité je rozpoložení, v němž usínáme. Rozhoduje, jak vysoko jsme ve spánku schopni stoupat do astrálních dimenzí, kde s námi duchovní průvodci prohovoří starosti, úkoly a povinnosti nového dne. Často vstáváme ráno svěží, s jasnou představou, jak řešit domněle nezvládnutelné úkoly nebo kterým směrem zaměřit svoji denní aktivitu.

Mnohdy bojujeme již po probuzení s duševní únavou a celý den s ponurou náladou nebo výčitkami proti všem a všemu. Oba stavy jsou důsledkem vědomého nebo méně vědomého usínání.

Nepříznivé před usínáním je provádění meditace, která aktivuje energetická centra těla.

Spánek je putováním mezi dvěma dimenzemi. Z pozemské dimenze přecházíme do prostoru nadzemského. Nadzemí je v našem vědomí spojeno s představou Tvůrce všeho a všech, Boha. Někteří z nás mají ještě potíže s uznáním Jeho reality, ale každý se Mu jednou přiblíží natolik, že ji pozná a procítí. Žijte a usínejte s důvěrou v Jeho pomoc!

*Učenost získáš čtením mnoha knih a návštěvou přednášek.
Moudrost získáš četbou jediné knihy: sebe sama.
Není to lehké, protože téměř každou hodinu vychází její
nové vydání, pokud se nenaučíš číst jen svou knihu a ostatní
neponecháš jejich majitelům.*

Anthony de Mello

Fyzikální medialita

Odpověď na otázku o fyzikální medialitě:

Medialita se projevuje v různých formách. Ne všechny její fenomény dokázal pozemský člověk poznat a vysvětlit. Patří k nim i medialita fyzikální, která pracuje s přírodními silami kosmu, s elektřinou, magnetismem, s energií vyzařovanou sluncem a planetami. Tyto fyzikální elementy vycházejí z hmotných pramenů, ale nejsou viditelné a tělesně hmatatelné.

Médium, schopné tyto energie předávat, může u nemocných dosáhnout výrazného zlepšení, ale jen tehdy, je-li je schopno předávat ve správném množství. V lidském organismu jsou aktivní různé energie, nejen životní magnetismus, a ke zvládnutí nemoci je nutné najít a dodržovat jejich rovnováhu. Přemíra některé z nich se u pacienta projevuje zesílenými duševními poruchami a předrážděním nervového systému. Poznání správného množství předávaných energií je médiu možné spojením s vyššími čistými silami, od nichž vychází pomoc člověku ke zvládnutí nároků a těžkostí pozemského života.

Mnoho samozvaných médií není schopno příjmu dostatečného množství a síly vitálních energií a využívá, ne vždy vědomě, jako pomocný aspekt pacientovu autosugesci a důvěru.

K oslabení až k úplné ztrátě přijímaných léčivých sil dochází především tehdy, slouží-li k osobnímu obohacení, k získání popularity, ke ztrátě pokory. Každé médium si musí být vědomo, že je jen pouhým nástrojem, ne pramenem sil, které předává. Nemá právo obchodovat s tím, co dostává zdarma za účelem pomoci bližnímu. Za poskytnutou pomoc smí přijmout jen pacientem dobrovolně předanou odměnu. Kdo si určuje cenu sám, vystavuje se nebezpečí ztráty přijímané léčivé energie, která je mu stále více odtahována.

Dobrý léčitel si přinesl schopnost fyzikální mediality do života jako inkarnační cíl, jako jednu z forem služby a lásky k ostatním životům. Musí však být schopen poznat i centrum, z něhož nemoc vychází a způsobuje ztrátu pacientovy životní síly. To vše vyžaduje morální čistotu a spořádaný život média, životní cha-

rismatické zaměření, lásku k člověku, práci na zdokonalování sebe sama, pokoru a důvěru v čistý pramen Toho, od něhož léčivou sílu přijímá. Pak je doprovázen vyššími pomocníky a může se spolehnout, že mu bude přiveden bez reklamy a sebechvály dostatek těch, kteří pomoc potřebují.

Muž, který byl svými přáteli považován za svatého a měl mnoho obdivovatelů, přišel k Mistrovi: „Nemodlím se, nečtu Bibli a nemedituji. Úkoly, které dávám ostatním, sám nedělám. A přesto platím za svatého!“

„Milý milý, být svatým je označení bez významu. Nikdo nevidí do nitra svatých. Svatost je pravá jen tehdy, zůstane-li skryta a beze jména. Svatý zůstává svatým tak dlouho, pokud to neví.“

Anthony de Mello